

Rapport

Datum: 7 december 2004
Rapportnummer: 2004/471

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de voormalige Rijksverkeersinspectie van het Directoraat-Generaal Goederenvervoer van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat hem niet op de hoogte heeft gesteld van een wijziging van het Algemeen Rijksambtenarenreglement en het Rijkswachtgeldbesluit 1959, terwijl zij had moeten weten dat de wijziging gevolgen had voor de afspraken die waren gemaakt met betrekking tot zijn ontslag.

Beoordeling

1. Verzoeker trad op 11 december 1963 in dienst bij de Rijksverkeersinspectie van het Directoraat-Generaal Goederenvervoer van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat (thans Divisie Vervoer van de Inspectie Verkeer en Waterstaat). In verband met een reorganisatie in 2000, waarbij verzoekers functie was komen te vervallen, werd hem - in overleg - ontslag aangezegd. In verband hiermee werd hem bij brief van 29 maart 2000 door de afdeling Personeel en Organisatie van de Rijksverkeersinspectie een indicatieve berekening toegestuurd van het wachtgeld waarvoor hij in aanmerking zou komen.

2. Bij besluit van 12 oktober 2000 verleende de minister van Verkeer en Waterstaat verzoeker eervol ontslag. Het ontslag zou per 1 januari 2002 worden geëffectueerd.

Bij brief van 12 oktober 2000 lichtte de Directeur-Generaal Goederenvervoer verzoeker het besluit toe. Hij maakte melding van het overleg dat met verzoeker was gevoerd teneinde te bezien of er alternatieven voor ontslag voorhanden waren. Dit was niet het geval geweest. Een verdere voortzetting van het dienstverband werd niet zinvol en wenselijk geacht. De Directeur-Generaal concludeerde dat een "eervolle beëindiging met aanspraak op een uitkering conform de Rijkswachtgeldregeling" in de gegeven situatie het meest gepast was.

3. Bij besluit van 8 december 2000 werden onder meer het Algemeen Rijksambtenarenreglement en het Rijkswachtgeldbesluit 1959 gewijzigd in verband met het onder de Ziektewet en de Werkeloosheidswet brengen van het overheidspersoneel in de sector Rijk (zie Achtergrond, onder 1.). Artikel 100 van het Algemeen Rijksambtenarenreglement - waarin was bepaald dat de ambtenaar in vaste dienst aan wie eervol ontslag was verleend op grond van onder meer artikel 96 aanspraak had op een wachtgeld krachtens het Rijkswachtgeldbesluit 1959 (zie Achtergrond, onder 2.) - kwam te vervallen. Aan artikel 2 van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 werd een nieuw onderdeel toegevoegd, luidende kort gezegd dat hij aan wie eervol ontslag is verleend en deswege recht heeft op een uitkering op grond van de Werkeloosheidswet of het Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkeloosheid voor de sector Rijk (zie Achtergrond, onder 3.) geen betrokkene is in de zin van het besluit. Gelet hierop had verzoeker op 1 januari 2002 - de datum waarop zijn ontslag zou worden geëffectueerd - geen recht meer op een

wachtgelduitkering op basis van het Rijkswachtgeldbesluit.

4. Bij brief van 3 april 2001 deelde de Stafafdeling Personeel en Organisatie van de Rijksverkeersinspectie verzoeker naar aanleiding van zijn eervol ontslag en zijn aanvraag voor een ontslaguitkering onder meer mee dat de regeling omtrent zijn aanvraag voor een ontslaguitkering inmiddels was gewijzigd. "De beoordeling en de uitvoering van een uitkering op grond van de Werkeloosheidswet en het Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkeloosheid voor de sector Rijk geschiedt door de Stichting Uitvoeringsinstelling Sociale Zekerheid voor Overheid en Onderwijs (USZO)", zo werd hem meegedeeld. Verder werd in de brief onder meer ingegaan op de wijze van berekening van de uitkering en de indexeringsvoorwaarden van de uitkering. Tevens werd verzoeker meegedeeld dat hij zelf verantwoordelijk was voor het aanvragen van de uitkering en dat hij zich diende te melden bij het Arbeidsbureau.

5. Verzoeker diende op 12 december 2001 een aanvraag in voor een bovenwettelijke uitkering naast zijn werkloosheidsuitkering, maar beklagde zich er eind januari 2002 bij de Directeur-Generaal Goederenvervoer over dat de aan hem gedane toezegging met betrekking tot wachtgeld na ontslag niet was nagekomen. Hij was van mening dat hij was misleid en dat zijn vertrouwen was beschaamd. Gelet op de consequenties - hij kon nu geen gebruik meer maken van de rechten uit de wachtgeldregeling en kwam niet in aanmerking voor de FPU-regeling - maakte hij alsnog bezwaar tegen het besluit van 12 oktober 2000.

Bij brief van 11 februari 2002 werd verzoekers brief aangemerkt als een verzoek om herziening van het ontslagbesluit van 12 oktober 2000. Het bezwaar werd, gelet op het verstrijken van de indientermijn, niet-ontvankelijk verklaard.

6. In reactie op de klacht deelde de minister van Verkeer en Waterstaat mee dat verzoeker zowel mondeling als bij brief van 3 april 2001 was geïnformeerd over de aankomende wetwijziging. Ook had in oktober 2002 een gesprek plaatsgevonden met verzoeker, waarin hem was meegedeeld dat hij van de wetwijziging geen nadelige gevolgen zou ondervinden.

7. In reactie op het standpunt van de minister deelde verzoeker mee dat hij nooit mondeling op de hoogte was gesteld van de aankomende wetwijziging en dat naar zijn mening in de brief van 3 april 2001 niet was ingegaan op het Rijkswachtgeldbesluit 1959. Voorts stelde hij dat hij op het punt van bijverdiensten wel degelijk nadelige gevolgen ondervond van de wijziging. Volgens verzoeker zou hij nooit op het ontslagvoorstel zijn ingegaan, als hij van de aankomende wijziging had geweten.

8. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt onder meer in dat een bestuursorgaan zijn werknemers in geval van wijziging van regelgeving informeert over daaruit voortvloeiende veranderingen in hun rechtspositie.

9. Kort nadat de voorwaarden waaronder verzoekers ontslag zou plaatsvinden waren besproken en de besluitvorming daarover had plaatsgevonden, vond de wetwijziging plaats. De wijziging bracht met zich mee dat de besproken voorwaarden met betrekking tot het wachtgeld niet meer van toepassing konden zijn. Van de Rijksverkeersinspectie had in deze omstandigheden mogen worden verwacht dat zij verzoeker erop had geattendeerd dat de met hem gemaakte afspraak niet ongewijzigd kon worden uitgevoerd. Tevens had zij verzoeker moeten informeren over zijn mogelijkheden onder de nieuwe regeling. Door te volstaan met de brief van 3 april 2001, waarin niet is ingegaan op de eerdere gemaakte afspraken noch op de overwegingen ten aanzien van eventuele nadelige gevolgen voor verzoeker en de eventuele compensatie daarvan, heeft de Rijksverkeersinspectie verzoeker onvoldoende geïnformeerd over zijn rechtspositie.

Met de wijze waarop verzoeker is geïnformeerd heeft de Rijksverkeersinspectie ervan blijk gegeven zich niet te hebben verplaatst in verzoekers situatie. Deze voelde zich - na een dienstverband bij het ministerie van 38 jaar - terecht teleurgesteld in de wijze waarop hij door de Rijksverkeersinspectie werd geïnformeerd.

In zoverre is de onderzochte gedraging niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de voormalige Rijksverkeersinspectie van het Directoraat-Generaal Goederenvervoer van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Verkeer en Waterstaat, is gegrond.

Onderzoek

Op 10 oktober 2003 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te Zwolle, met een klacht over een gedraging van de voormalige Rijksverkeersinspectie van het Directoraat-Generaal Goederenvervoer van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat (de huidige Divisie Vervoer van de Inspectie Verkeer en Waterstaat).

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Verkeer en Waterstaat, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Verkeer en Waterstaat verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de minister van Verkeer en Waterstaat een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Noch verzoeker noch de minister van Verkeer en Waterstaat gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Verzoeker trad op 11 december 1963 in dienst bij de toenmalige Rijksverkeersinspectie van het Directoraat-Generaal Goederenvervoer van het Ministerie van Verkeer en Waterstaat (verder Rijksverkeersinspectie). In verband met een reorganisatie in 2000 waarbij zijn functie was komen te vervallen, werd hem - in overleg - ontslag aangezegd. In verband hiermee werd hem op 29 maart 2000 door de afdeling Personeel en Organisatie van de Rijksverkeersinspectie een indicatieve berekening van het wachtgeld toegestuurd.
2. Bij beschikking van 12 oktober 2000 verleende de minister van Verkeer en Waterstaat verzoeker eervol ontslag.
3. Bij brief van 12 oktober 2000 deelde de Directeur-Generaal Goederenvervoer verzoeker met betrekking tot zijn ontslag onder meer het volgende mee:

“Hierbij deel ik u mee dat uw vaste aanstelling bij het Directoraat-Generaal Goederenvervoer met ingang van 1 januari 2002 zal worden beëindigd. U bent reeds mondeling op de hoogte gesteld van dit besluit.

Mijn motivatie hiertoe is als volgt.

Sinds 11 december 1963 ben u bij ons werkzaam (...). In het kader van de taakstelling regeerakkoord worden diverse taken (binnen afzienbare tijd) niet meer uitgevoerd. Deze herstructureringen betekenen onder andere voor u dat uw functie, als gevolg van voorgenomen veranderingen (...), komt te vervallen.

De afgelopen tijd hebben wij in overleg met u intensief gezocht naar een andere functie en werkomgeving die aansluit op uw kennis, ervaring, kwaliteiten en belangstelling. Dit teneinde te bezien of er voor u een alternatief was in de vorm van herplaatsing in een andere functie. In augustus 2000 is geconcludeerd dat het inzetten van de beschikbare (herplaatsings-) instrumenten geen positief resultaat heeft opgeleverd. Gezamenlijk zijn wij gelet op het vorenstaande tot de conclusie gekomen dat u niet kunt worden herplaatst in

een andere passende functie binnen of buiten het Ministerie van Verkeer en Waterstaat. Een verdere voortzetting van het dienstverband, zowel voor u als de organisatie, is niet zinvol en wenselijk. (...)

Gelet op het vorenstaande wordt aan u eervol ontslag verleend per 1 januari 2002 onder toepassing van artikel 96 1e lid van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR; zie Achtergrond, onder 2.).

Gezien het bepaalde in artikel 100 van het ARAR heeft u uit hoofde van dit ontslag aanspraak op een wachtgelduitkering krachtens het Rijkswachtgeldbesluit 1959, met de tarieven van de nu vigerende wachtgeldregeling. Ter verkrijging van bovengenoemd wachtgeld treft u bijgaand aan een formulier aanvraag ontslaguitkering en een loonbelastingverklaring. Ik verzoek u de formulieren ingevuld, ondertekend en voorzien van de gevraagde bijlagen (...) zo spoedig mogelijk te zenden aan de Stafafdeling Personeel en Organisatie (...). De Stafafdeling P&O zal zorgdragen voor de completering en doorzending naar de Uitvoeringsinstelling Sociale Zekerheid voor het Overheid en Onderwijs (USZO).

Ter informatie zend ik u tevens de ABP brochure "Wachtgeld en uw Pensioen".

Voorts attendeer ik u erop dat in artikel 24 van ARAR is bepaald dat indien de ambtenaar op de datum van het ontslag nog aanspraak heeft op vakantie de mogelijkheid bestaat het verloftegoed uit te laten betalen. Heeft men tot de datum van het ontslag teveel vakantie genoten, is men een bedrag verschuldigd."

4. Bij brief van 3 april 2001 deelde de Stafafdeling Personeel en Organisatie van de Rijksverkeersinspectie verzoeker onder meer het volgende mee:

"Naar aanleiding van uw eervol ontslag per 1 januari 2002 en uw aanvraag voor een ontslaguitkering deel ik u mede dat de regeling omtrent deze aanvraag inmiddels gewijzigd is.

De beoordeling en de uitvoering van het verstrekken van een uitkering op grond van de Werkloosheidswet en het Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkloosheid voor de sector Rijk geschiedt door de Stichting Uitvoeringsinstelling Sociale Zekerheid voor Overheid en Onderwijs (USZO).

(...)

De uitkering zal worden berekend aan de hand van uw laatstelijk genoten, niet gemaximeerde, dagloon.

Indexering van de uitkering zal geschieden aan de hand van de algemene wijzigingen in de salaris- en/of vakantieaanspraken van het burgerlijk Rijkspersoneel.

U bent zelf verantwoordelijk voor het aanvragen van uw uitkering. Daartoe dient u tot uiterlijk **één werkdag** na het intreden van uw werkloosheid telefonisch contact op te nemen met (...) de USZO (...). Na uw aanmelding volgt binnen één week nadat u werkloos geworden bent een intakegesprek met een consulent WW van de USZO. Voorafgaand aan het gesprek ontvangt u van de USZO een aanvraagformulier dat bestaat uit een werknemersdeel en een werkgeversdeel. De reeds door u ingezonden bijlagen houden wij zolang hier totdat u het formulier weer naar ons terug heeft gezonden.

De USZO neemt uw aanvraag pas in behandeling nadat u er zorg voor heeft gedragen dat beide delen ingevuld zijn. Uw uitkeringsrechten vervallen indien een aanvraag daartoe niet binnen 26 weken na het intreden van de werkloosheid bij de USZO is ingediend.

Verder moet u zich vanwege uw werkloosheid bovendien zo spoedig mogelijk, doch uiterlijk **één werkdag** nadat u werkloos bent geworden, inschrijven bij het Arbeidsbureau van uw woonplaats.

Vanwege de systematiek van de uitkeringsregelingen, zult u uw uitkering voor het eerst ontvangen in de tweede maand na intrede van uw werkloosheid. Indien dit voor u tot onoverkomelijke problemen mocht leiden, kunt u het USZO verzoeken u een voorschot te verstrekken.

Gedurende uw uitkeringsperiode kunt u onder bepaalde voorwaarden tot maximaal 50% pensioenrechten op blijven bouwen. Voor meer informatie hierover kunt u desgewenst contact opnemen met het ABP. Indien u in dienst mocht treden bij een werkgever die niet is aangesloten bij het ABP, kunt u uw opgebouwde pensioenrechten laten overdragen aan uw nieuwe pensioenverzekeraar.

Daartoe kunt u binnen twee maanden na aanvang van uw nieuwe dienstverband een schriftelijk verzoek indienen bij uw nieuwe pensioenverzekeraar.”

5. Verzoeker diende op 12 december 2001 bij de uitvoeringsinstantie USZO een aanvraag in voor een bovenwettelijke uitkering naast zijn werkloosheidsuitkering.

6. Bij brief van 29 januari 2002 wendde verzoeker zich tot de Directeur-Generaal Goederenvervoer. Zijn brief luidt onder meer als volgt:

“Op 1 januari 2002 is mijn eervol ontslag ingegaan. Ik had gehoopt daarvan probleemloos te kunnen genieten. Helaas mocht dat niet het geval zijn en ik was een illusie armer.

In een brief (...) van 12 oktober 2000 (...) werd mij bevestigd hetgeen mondeling in gesprekken (...) is toegezegd, en dan verwijs ik naar een deel van de tekst uit die brief, een eervolle beëindiging met aanspraak op een uitkering conform de Rijkswachtgeldregeling.

Ik heb in alle vertrouwen aangenomen dat daaraan gehoor zou worden gegeven.

Niets is minder waar. De toezeggingen die zijn gedaan heeft de dienst niet hard gemaakt.

Ik kreeg na de uitkeringsaanvraag een Werkloosheidsuitkering toegewezen, omdat de Rijkswachtgeldregeling per 1 januari 2001 was afgeschaft. Dit houdt in dat ik geen gebruik mag maken van alle rechten uit de Wachtgeldregeling, terwijl mij harde toezeggingen zijn gedaan.

De gesprekken die destijds (...) hebben plaatsgevonden blijken dan ook misleidend te zijn geweest. (Nooit is; N.o.) aan mij rechtstreeks kenbaar gemaakt, ondanks latere gesprekken, welke consequenties dat met zich mee zou brengen. Ook is er naar mij toe geen duidelijkheid verschaft, waarom een en ander heeft kunnen plaatsvinden. De gevolgen die hieruit zijn ontstaan hebben mij enorm gefrustreerd en dat legt een zware claim op mij en mijn vrouw. Mijn goede vertrouwen in de dienst heeft een harde klap gekregen. Na een 38 jarig dienstverband bij de Rijksverkeersinspectie (inmiddels Inspectie Verkeer en Waterstaat) had ik dat niet verwacht van mijn werkgever.

Temeer daar men mij nooit mondeling heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van vorengenoemde wijziging van Rijksbesluit. Ik zou nu zelfs niet voor de FPU-regeling in aanmerking komen; die had ik per 1 juli 2003 kunnen aanvragen. Maar nu ik geen werkgever meer heb is dat niet mogelijk.

Gezien de consequenties die (dit) alles teweeg heeft gebracht en de rechten die ik meen te mogen claimen op de toezegging van een Rijkswachtgeldregeling deel ik u mede, alsnog **BEZWAAR te maken tegen mijn ontslag per 1 januari 2002.**"

7. Bij brief van 11 februari 2002 deelde de Stafafdeling Personeel en Organisatie van het Directoraat-Generaal Goederenvervoer verzoeker onder meer het volgende mee:

"Uw bezwaar tegen voornoemd ontslagbesluit, waarin het ontslag per 1 januari 2002 is geregeld, is niet ontvankelijk omdat de termijn waarbinnen u bezwaar kon indienen (...) ruimschoots is verstreken.

Uw brief zal dezerzijds worden beschouwd als een verzoek om terug te komen op het eerdere ontslagbesluit wegens (door u ingebrachte) nieuwe feiten of omstandigheden. Uw bezwaarschrift met bijlagen zal, tezamen met onderhavige brief, daarom door mij worden doorgezonden naar de personeelsafdeling van de (Inspectie Verkeer en Waterstaat Divisie Vervoer; N.o.) ter verdere behandeling."

8. Bij brief van 11 februari 2002 wendde verzoeker zich tot de Directeur Hoofdinspecteur van de Inspectie Verkeer en Waterstaat met onder meer het volgende:

“Misschien onnodig ter aanvulling, maar ik ben vanaf 11 december 1963 in dienst geweest bij het Ministerie van Verkeer en Waterstaat (...). Dus een staat van dienst van 38 jaar.

Dan kom je er achter dat je ondanks afspraken toch op een Werkloosheidsuitkering bent aangewezen.

(...)

Het schetst mijn verbazing dat ik van oud-collega V. te horen kreeg dat hij formulieren (t.w. Info Wachtgeldregeling 1959/ARPA-gelden) had ontvangen, zodat hij de oude Rijkswachtgeldregeling kon aanvragen.

(...)

Mij is ook een Wachtgeldregeling toegezegd, anders had ik niet vrijwillig de dienst verlaten (een en ander is bekend (...)). Ik had nog veel plezier in mijn werk.

Het lijkt er op dat ik word gediscrimineerd.”

9. Bij brief van 9 april 2002 rappelleerde verzoeker bij de Directeur Hoofdinspecteur.

10. Op 17 oktober 2002 vond een gesprek plaats tussen verzoeker en medewerkers van de afdeling Personeel en Organisatie van de Divisie Vervoer.

11. Bij brief van 21 november 2002 liet de Senior-Adviseur Juridische Zaken van de Divisie Vervoer een vertegenwoordiger van de vakbond in verband met verzoekers zaak onder meer het volgende weten:

“U hebt ons op 13 november (2002; N.o.) een brief gezonden inzake bovenaangehaald dossier waarin u uw brief van 18 september (2002; N.o.) in herinnering brengt en verzoekt om op korte termijn de stand van zaken in deze procedure aan u te doen toekomen.

Voorname brief bevreemdt (...) mij ten eerste. Zoals u weet was er in het geval van (verzoeker; N.o.) geen sprake van een bezwarenprocedure. (Verzoeker; N.o.) heeft op 17 oktober (2002; N.o.) de gelegenheid gehad om nogmaals zijn grieven naar aanleiding van zijn ontslag naar voren te brengen. Daarop (is; N.o.) hem duidelijk uitgelegd hoe hij een en ander dient te zien. Daarmee is deze zaak wat ons betreft afgedaan. Er is geen verslag van dit gesprek gemaakt en er komt verder ook geen schriftelijke reactie meer van ons.”

12. Bij brief van 23 januari 2003 deelde het hoofd van de afdeling Personeel en Organisatie van de Divisie Vervoer verzoeker onder meer het volgende mee:

“In ons gesprek van 17 oktober 2002 heb je ons gemeld dat een oud-collega die de dienst net als jij voortijdig heeft verlaten volgens zijn zeggen een hoger inkomen heeft dan wat jij nu ontvangt; we hebben afgesproken dit na te gaan en jou dan te informeren. Het spreekt

voor zich dat wij geen informatie over derden aan jou willen noch kunnen geven; dit respecterend kunnen wij jou - met excuus voor dit wat late bericht - het volgende melden:

In de door jou genoemde specifieke andere situatie is ontslag met wachtgeld verleend, omdat in deze specifieke situatie sprake was van sollicitatieplicht in relatie met leeftijd: jij had geen sollicitatieplicht, waardoor geen wachtgeld verleend kan worden (en wel WW-uitkering).

Indien een personeelslid vanwege bepaalde omstandigheden de organisatie verlaat en hierdoor aanspraak maakt op een uitkering, gelden op dat moment wettelijke regels welke op datzelfde moment voor een ieder op dezelfde wijze worden toegepast.

De hoogte van de uitkering kan per persoon en per situatie verschillen (afhankelijk van dan geldende wetgeving, leeftijd, dienstjaren, laatstgenoten salaris, e.d.).

De hoogte van het huidige inkomen kan in vergelijking met anderen ook verschillen, vanwege eventuele bijverdiensten (het wel of niet aanmelden van bijverdiensten is volledig voor eigen verantwoordelijkheid).”

B. Standpunt verzoeker

Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtoomschrijving onder Klacht.

C. Standpunt minister van Verkeer en Waterstaat

In reactie op de klacht deelde de minister van Verkeer en Waterstaat onder meer het volgende mee:

“(Verzoeker; N.o.) is met ingang van 1 januari 2002 eervol ontslagen vanwege het vervallen van zijn functie. Vanwege deze reden is het logischerwijs voor (verzoeker; N.o.) niet mogelijk geweest een aanvraag in te dienen in juli 2003 om gebruik te kunnen maken van een FPU-regeling. Alleen ambtenaren die nog werkzaam zijn kunnen gebruik maken van deze regeling.

Geruime tijd voor zijn ontslag heeft (verzoeker; N.o.) wel aangegeven dat zijn voorkeur uitging naar de FPU-regeling en niet naar eervol ontslag. Deze keuze was voor de organisatie niet mogelijk en de redenen hiervoor zijn aangegeven in de brief van 12 oktober 2000 (...). (Verzoeker; N.o.) was op de hoogte van het feit dat hij na zijn ontslag geen gebruik meer kon maken van de FPU-regeling.

Op de vraag of (verzoeker; N.o.) is geïnformeerd over de aankomende wetswijziging van het Rijkswachtgeldbesluit kan ik bevestigen dat dit is gebeurd. Niet alleen mondeling maar ook in de brief van 3 april 2001 (...). Tevens is medegedeeld dat (verzoeker; N.o.) van de

wetswijziging geen nadelige gevolgen zou ondervinden. Van een overweging om over te gaan tot enige vorm van compensatie is dus geen sprake geweest.

In oktober 2002 heeft er nog een gesprek plaatsgevonden tussen mr. H. van de Afdeling Juridische Zaken, de heer R. van de stafafdeling Personeel en Organisatie en (verzoeker; N.o.) in aanwezigheid van mevrouw Ro. van de ABVAKABO/FNV. (Verzoeker; N.o.) is toen in de gelegenheid gesteld om nogmaals zijn grieven naar aanleiding van zijn ontslag naar voren te brengen. Dit gesprek heeft overigens niet in het teken gestaan van een bezwarenprocedure gezien het moment van ontvangst ontslagbrief (oktober 2000). De termijn voor het maken van bezwaar was reeds geruime tijd verstreken. De heer H. heeft (verzoeker; N.o.) in dit gesprek nogmaals duidelijk uitgelegd hoe laatstgenoemde zijn ontslag diende te zien. Ik betreur het feit dat (verzoeker; N.o.) het gevoel heeft dat hij op valse/verkeerde voorwendselen de dienst is uitgewerkt.”

D. Reactie verzoeker

In reactie op het standpunt van de minister van Verkeer en Waterstaat deelde verzoeker onder meer het volgende mee:

“In zijn brief van 12 februari 2004 (...) geeft hij aan dat ik “met ingang van 1 januari 2002 eervol ben ontslagen vanwege het vervallen van mijn functie”. Dat klopt omdat ze in het jaar 2000 gezien mijn toenmalige leeftijd mijn plaats konden gebruiken vanwege de uitvoering van de bezuinigingsronde. (...) Aangezien mij een wachtgeldregeling werd toegezegd, ben ik met (...) ontslag akkoord gegaan.

En dat ik daardoor geen gebruik kon maken van de FPU regeling was mij wel duidelijk. Ik kon leven met een wachtgeldregeling, maar omdat dat niet doorging kon ik niet als werkzame ambtenaar van de FPU-regeling gebruik maken.

(...)

Met betrekking tot de mondelinge informatie inzake een aankomende wetswijziging (...).

Men heeft mij **nooit** in die tijd mondeling medegedeeld dat de Wachtgeldregeling per

1 januari 2002 zou vervallen. Niet in 2000 en ook niet in het jaar 2001, want anders was ik nooit op het voorstel om de dienst te verlaten ingegaan.

Ik ben van mening dat de genoemde brief van 3 april 2001 (...) ook niet ingaat op de Wachtgeldregeling. (...) Dat ik geen nadelige gevolgen zou ondervinden van die wetswijziging bestrijd ik ook want bij een Wachtgeldregeling (voor zover mij dat duidelijk is) mocht je tot 100% van je laatstverdiende salaris bijverdienen zonder te worden gekort. Bij een WW-uitkering van 70% mag je 30% bijverdienen, maar van die 30% wordt 70% gekort door de UVW (Uitkeringsinstantie WW).”

Achtergrond

1. Besluit van 8 december 2000, houdende wijziging van het Algemeen Rijksambtenarenreglement en enkele andere besluiten in verband met het onder de Ziektewet en de Werkeloosheidswet brengen van het overheidspersoneel in de sector Rijk (Stb.573)

“ARTIKEL I

Het Algemeen Rijksambtenarenreglement wordt als volgt gewijzigd:

(...)

J

Artikel 100 vervalt.

(...)

ARTIKEL VIII

In artikel 2, tweede lid, van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 wordt (...) een nieuw onderdeel c toegevoegd, luidende:

c. hij aan wie eervol ontslag is verleend in de zin van het eerste lid, onderdelen a tot en met i, en deswege recht heeft op een uitkering op grond van de Werkeloosheidswet of het Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkloosheid voor de sector Rijk.”

2. Algemeen Rijksambtenarenreglement (Reglement van 12 juni 1931, Stb. 248)

Artikel 96, eerste lid:

“De ambtenaar kan in het kader van een reorganisatie eervol ontslag worden verleend indien het niet mogelijk is gebleken om hem te herplaatsen in een passende functie.”

(Oud) Artikel 100:

“De ambtenaar in vaste dienst aan wie eervol ontslag is verleend op grond van de artikelen 96, 96a, 96b, 96c of 98, eerste lid, onderdeel f of g, heeft aanspraak op een wachtgeld krachtens het Rijkswachtgeldbesluit 1959 (...).”

3. Rijkswachtgeldbesluit 1959 (Besluit van 3 augustus 1959, Stb. 319)

Ingevolge het Rijkswachtgeldbesluit 1959 kan aan de ambtenaar aan wie eervol ontslag uit zijn betrekking is verleend onder de in het besluit genoemde voorwaarden een

ontslaguitkering (wachtgeld) worden verleend. De minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijkrelaties is belast met de uitvoering van dit besluit. Namens de minister worden de uitkeringen verzorgd door de vestiging van USZO BV (voorheen: de Stichting USZO) te Zoetermeer.

Artikel 2 van dit besluit luidt als volgt:

"1. Dit besluit verstaat onder betrokkene: (...) de ambtenaar in vaste dienst in de zin van het Algemeen Rijksambtenarenreglement (...) aan wie eervol ontslag is verleend:

a. in het kader van een reorganisatie indien het niet mogelijk is gebleken om hem te herplaatsen in een passende functie;

(...).

2. Geen betrokkene in de zin van dit besluit is:

a. hij te wiens aanzien de toekenning van wachtgeld bij de wet is geregeld;

b. hij die laatstelijk een betrekking bekleedde waarin hij geen deelnemer was in de zin van het pensioenreglement;

c. hij aan wie eervol ontslag is verleend in de zin van het eerste lid, onderdelen a tot en met i, en deswege recht heeft op een uitkering op grond van de Werkloosheidswet of het Besluit bovenwettelijke uitkeringen bij werkloosheid voor de sector Rijk."